



Εκτός από το ισόγειο, όπου βρισκόταν η κουζίνα και το καθιστικό, υπήρχε κι ένας ακόμη όροφος με τα υπνοδωμάτια της οικογένειας.

Τέσσερα μικρά παραθυράκια στόλιζαν τον κύκλο του μανιταριού στο ισόγειο. Στολισμένα με πολύχρωμα σουρωτά καρό κουρτινάκια που τελείωναν σε λεπτές δαντέλες κεντημένες απ' τα άξια χεράκια της κ. Κοραλίας, άφηναν το φως της ημέρας και των αστεριών τις νύχτες να φωτίζουν το γατόσπιτο της οικογένειας.

Στη διάρκεια του πρωινού, η κ. Κοραλία μαζί με την κόρη της Ελεονώρα, αφού τελείωναν την καθαριότητα του σπιτιού, φόραγαν τις πράσινες ποδιές της κουζίνας, που ήταν φτιαγμένες από λινάρι. Έπειτα καθάριζαν κι έπλεναν τα λαχανικά που είχαν μαζέψει νωρίς το πρωί για τη σούπα με το κυνήγι, που υπομονετικά περίμεναν να φέρουν στο σπίτι ο κ. Νεκτάριος με τον μεγάλο του γιο Αρκάδιο.

Δεν ήταν όμως και λίγες οι φορές που οι δυο τους επέστρεφαν με άδεια χέρια και αντί για τους μοσχοπόντικες γέμιζαν τις κυνηγετικές τους τσάντες με διάφορα φρούτα του δάσους ανάλογα με την εποχή: αγριοκέρασα, μικρές φράουλες του δάσους και βατόμουρα με τα οποία η κ. Κοραλία έφτιαχνε υπέροχες φρουτόπιτες, αξέχαστες για όποιον είχε την τύχη να τις δοκιμάσει.



Ο κ. Νεκτάριος μαζί με τον μεγάλο του γιο Αρκάδιο και καμιά φορά ακολουθούμενοι και από τον μικρό Τζέφου έβγαιναν πού και πού για να κυνηγήσουν μοσχοπόντικες, που κι αυτοί λόγω του χιονιού και του κρύου κρύβονταν βαθιά μέσα στα ζεστά λαγούμια τους. Έτσι, το φαγητό της οικογένειας περιοριζόταν στα λαχανικά της εποχής που η κ. Κοραλία με την Ελεονώρα καλλιεργούσαν με επιμέλεια όλο τον χρόνο. Το φαγητό τους συμπλήρωναν άφθονοι ξηροί καρποί που γέμιζαν το κελάρι του μανιταρόσπιτου και τους οποίους μάζευαν με υπομονή την άνοιξη και το φθινόπωρο η κ. Κοραλία με τη θυγατέρα της.

Έτσι λοιπόν, τρέχοντας οι ώρες έσπρωχναν τις ημέρες και οι ημέρες τους μήνες, μέχρι που έφτασαν τα Χριστούγεννα κι ύστερα ήρθε η Πασχαλιά, φορτωμένη απ' τα αρώματα της γης, της άνοιξης και των λουλουδιών. Γιορντάνια καταπράσινα –στολισμένα με μικρά μπουμπούκια που μόλις άρχισαν ν' ανθίζουν– τα δέντρα, χαμογελούσαν στην άνοιξη που είχε μπει για τα καλά στην καθημερινή ζωή των κατοίκων του δάσους. Να ξοπίσω και το καλοκαίρι από κοντά, με την καυτή ανάσα του βιαστικά και αχόρταγα να παραμερίζει την άνοιξη, σιγοκαίγοντας όλες τις πρασινάδες και τις δροσιές της.

Όλο αυτό το διάστημα, όλους αυτούς τους μήνες, ο κ. Νεκτάριος, βοηθούμενος από τον Τζεφούλη, ήταν σκυμμένος επάνω σ' ένα μικρό γραφειάκι στην άκρη της τραπεζαρίας.

Χωμένοι κι οι δυο τους μέσα σε ατέλειωτες φουσκωμένες στοίβες χαρτιών και μολυβιών διαφόρων χρωμάτων, έγραφαν, έσβηναν, μουντζούρωναν σχέδια και αριθμούς.

Άλλα έσκιζαν, άλλα διόρθωναν και άλλα φύλαγαν με προσοχή. Και ήταν τόση η εργατικότητα και η φροντίδα τους, που σε λίγο καιρό η στοίβα με τα χαρτιά και τα σχέδια ψήλωσε τόσο, μέχρι που έκρυψε τα κεφάλια του Τζέφου και του πατέρα του που δούλευαν καθισμένοι για πολλές ώρες την ημέρα.

